

Arrest

nr. 169 117 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 januari 2016.

1.3. Op 4 februari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en een Arabische soenniet te zijn. U werd geboren in Bagdad (provincie Bagdad) op 07.02.1986, in de Qahira-wijk in Adhamiyah, Bagdad. In 2004, na de val van Saddam Hoessein, ging u met uw familie naar Syrië als gevolg van mondelinge bedreigingen vanwege Al-Badr aanhangers tegenover uw moeder, die naar aanleiding van haar werk als typiste op de studentenunie onder het Baath-regime lid was geweest van de Baath-partij en bijgevolg als Saddam-aanhanger werd beschouwd. Tussen 2004 en 2006 ging u over en weer van Syrië naar jullie woonst in Bagdad. Eind 2006 keerde u vervolgens samen met uw familie definitief terug naar jullie woonplaats in Irak nadat men jullie had gezegd dat het veiliger zou worden dankzij de aanwezigheid van de Amerikanen.

In 2007 hoorde u een oproep van de Amerikaanse militairen die rekruten zochten om jullie wijk te beschermen in het kader van de Al Sahwa-beweging, ook bekend als the Sons of Iraq-beweging. U heeft zich aangeboden en op 1 juli 2007 bent u gestart met het volgen van een korte opleiding (van 1/7 tot 11/7/2007) in Sadr City, waarna u aan de slag bent gegaan in een bewakingspost van uw wijk, Al Qahira, samen met vier collega's. Jullie taak bestond erin personen te controleren en gezochte personen te identificeren, die u kon herkennen aan de hand van foto's die de Amerikaanse militairen jullie bezorgden. U en uw collega's moesten gezochte personen tegenhouden maar de eigenlijke arrestaties werden telkens uitgevoerd door de Amerikanen. In 2009 of 2010 hebben jullie op die manier ook bijgedragen tot de arrestatie en opsluiting van twee personen, namelijk een zekere A.(...) A.(...) L.(...) en een zekere H.(...), die beiden deel uitmaakten van het Al Mehdi-leger en die uit uw wijk afkomstig waren.

In oktober 2010 is er een explosief tot ontploffing gekomen tegen de muur van uw huis in de Qahira-wijk. Uw moeder bevond zich op dat ogenblik in de tuin en werd er geraakt door de scherven van het explosief. Vanaf dan was zij hulpbehoevend en zij is uiteindelijk aan de gevolgen van deze aanslag overleden in oktober 2013.

Op 20/05/2011 heeft u uw werk als Son of Iraq verlaten, omwille van de terugtrekking van de Amerikaanse militairen waardoor de beweging zich niet meer gesteund voelde. Nog op 20/05/2011 zijn u en uw familie weggetrokken uit de Al Qahira-wijk om problemen in verband met uw voormalige functie bij Al Sahwa te vermijden en hebben jullie zich geïnstalleerd in de Al Sulaikh-wijk, in het naburige district Rusafa, waar de bevolking – in tegenstelling tot die van de Al Qahira-wijk – uitsluitend soennitisch was. U voerde hierna op onregelmatige basis werken uit als houtschilder bij mensen thuis en werkte ook af en toe in een gordijnenwinkel.

Na de terugtrekking van de Amerikanen werden bovengenoemde A.(...) A.(...) L.(...) en H.(...) vrijgelaten uit de gevangenis. In de loop van 2012 bent u één van beide mannen, A.(...) A.(...) L.(...), op straat tegengekomen in de buurt van uw oude wijk Al Qahira, toen hij u bedreigend heeft toegesproken met de boodschap dat hij u nog niet was vergeten en u zou weten te vinden.

Ook nog in 2012 heeft een vriend, die uw buurman was geweest in Al Qahira, u gewaarschuwd dat ook bovengenoemde H.(...) was vrijgekomen.

In 2012 of 2013 heeft één van uw broers ook een dreigbrief met daarin een kogel gekregen. In de brief was te lezen dat indien ze u niet zouden vinden, ze uw broer iets zouden aandoen.

In juli 2014 heeft u via uw toekomstige vrouw een werkcontract gekregen in Sulaymaniyah (provincie Sulaymaniyah, Iraaks-Koerdistan), om als administratief bediende in een laboratorium te werken, waar ook uw vrouw aan de slag kon gaan, waarna u samen met uw vrouw op 10/07/2014 naar Sulaymaniyah verhuisde. Op 14/07/2014 bent u in dezelfde stad getrouwd en op 18/04/2015 werd u vader van een dochtertje. Gedurende deze periode bent u ook af en toe naar Bagdad gereisd. Na afloop van dit jaar heeft men echter uw verblijfspapieren voor deze regio niet verlengd. U heeft vervolgens besloten het land te verlaten.

Op 08/07/2015 bent u nog teruggekeerd met uw gezin naar uw woonst in Bagdad en u heeft het land verlaten op 26/07/2015, terwijl uw vrouw en dochter in Bagdad bleven. U vloog naar Turkije en reisde vervolgens over zee en land verder via Griekenland en de Balkan. U kwam aan in België op 12/08/2015 en diende op 14/08/2015 uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw origineel rijbewijs, een kopie van uw nationaliteitsbewijs en de woonkaart van uw vader, uw originele stempas, uw originele werkbadge van Al Sahwa, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van het paspoort van uw vrouw, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van de overlijdensakte van uw moeder, een kopie van de geboorteakte van uw dochter, een kopie van de training die u volgde bij Al Sahwa en een foto in legeruniform van uw dienst bij Al Sahwa.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde vanwege de personen die door uw toedoen tijdens uw dienst bij Al Sahwa gearresteerd werden door de Amerikanen en in de gevangenis belandden. Daarnaast haalde u aan mogelijk te kunnen worden gevisieerd in uw land van herkomst omwille van uw moeders voormalig lidmaatschap bij de Baath-partij.

Op basis van uw verklaringen en na grondig onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft aangetoond.

Zo beweert u dat een explosief tot ontploffing werd gebracht op straat voor uw huis in de Al Qahira-wijk in oktober 2010 waarbij uw moeder ernstig verwond raakte en dat dit een gerichte aanval betrof (Gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt vooreerst duidelijk dat het hier louter om veronderstellingen gaat waarbij elke concrete aanwijzing voor het feit dat uw moeder verwond zou zijn geraakt in een gerichte aanslag ontbreekt. Zo stelde u eerst dat de verantwoordelijken de mensen moeten zijn geweest die door uw toedoen tijdens uw dienst bij Al Sahwa gearresteerd werden. Nadien verklaarde u dan weer te menen dat de aanslag gericht was tegen uw moeder, omwille van haar Baath-verleden. Beide verklaringen betreffen echter louter vermoedens. U verklaarde dan ook niet te weten wie verantwoordelijk was voor deze ontploffing (Gehoorverslag CGVS, pp. 11-12). Verder legt u geen begin van bewijs neer waaruit zou kunnen worden afgeleid dat destijds een dergelijke aanslag op uw woonst heeft plaatsgevonden, die gericht was tegen u of tegen uw moeder. Zo legt u geen enkel bewijs neer dat uitsluitel biedt over de precieze omstandigheden waarin uw moeder haar verwondingen had opgelopen. U verklaarde nochtans dat uw moeder naar aanleiding van dit incident in het ziekenhuis belandde en sindsdien thuis verzorgd werd (Gehoorverslag CGVS, p. 4, 11). U legde hier echter geen enkel medisch attest van neer, dat mogelijk meer informatie zou bevatten over de omstandigheden waarin uw moeder deze verwondingen had opgelopen. De overlijdensakte van uw moeder, die u neerlegde, bevestigt enkel dat uw moeder stierf door bloedvergiftiging ten gevolge van scherven, maar biedt verder geen uitsluitel over het tijdstip waarop en de precieze omstandigheden waarin zij deze verwondingen had opgelopen. Voorts verklaarde u dat u enkele dagen na dit incident een klacht had ingediend, die weliswaar snel werd afgesloten omdat de identiteit van de daders niet gekend was (Gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Ook van deze klacht, die mogelijk een aanwijzing zou kunnen vormen van uw bewering dat een dergelijke gerichte aanslag tegen uw woonst had plaatsgevonden, legde u opmerkelijk genoeg geen enkel begin van bewijs neer, niettemin u hierover zou hebben beschikt – u verklaarde in dit verband immers 'alles thuis te hebben achtergelaten'. Anderzijds kan worden aangenomen dat u hier een bewijs van zou kunnen hebben opgevraagd. U verklaarde bovendien zelf dat u en uw familie toegang hebben tot het dossier van uw klacht (Gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Bijgevolg slaagt u er niet in te overtuigen dat een dergelijke gerichte aanslag tegen uw woonst heeft plaatsgevonden, waarbij uw moeder verwond raakte.

Het feit dat u alsook uw moeder na dit incident nog tot 20/05/2011 in dezelfde woning bleven wonen, en u tot diezelfde datum verder dienst deed bij Al Sahwa (Gehoorverslag CGVS, p. 3-4, 6, 13; DVZ, Verklaring, rubriek 10), doet bovendien afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat een dergelijke gerichte aanslag zou hebben plaatsgevonden. U verklaarde ter verantwoording enkel dat de Amerikanen destijds nieuwe controleposten plaatsten en dit nabij jullie woonst, waardoor jullie beter beschermd waren (Gehoorverslag CGVS, p. 12). Indien echter daadwerkelijk een dergelijk ernstige aanslag tegen u, omwille van uw werk bij Al Sahwa, of tegen uw moeder, omwille van haar Baath-verleden, zou zijn gepleegd, lijkt het logischer dat jullie al eerder een verhuis zouden hebben overwogen, of dat u minstens uw werk bij Al Sahwa al vroeger zou hebben verlaten. Hierdoor wordt geoordeeld dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat een dergelijke gerichte aanslag, omwille van uw functie bij Al Sahwa dan wel omwille van uw moeders Baath-verleden, heeft plaatsgevonden.

U slaagde er evenmin in de problemen die u nadien, na uw verhuis naar de Al Sulaikh-wijk, zou hebben gekend aannemelijk te maken. Wat betreft de mondelinge bedreiging die u zou hebben gekregen in 2012 vanwege bovenvermelde A.(...) L.(...), uw vrees ten aanzien van bovenvermelde H.(...), en uw bewering dat uw broer in 2012 of 2013 een dreigbrief ontving waarin naar u verwezen werd, kunnen immers enkele bedenkingen worden gemaakt. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw uiteindelijke vertrek uit Irak pas op 26/07/2015, ongeveer drie jaar na de initiële dreiging door A.(...) L.(...) en de vrijlating van H.(...), en ongeveer twee of drie jaar nadat uw broer in dit verband een dreigbrief ontving, plaatsvond. U verbleef na de confrontatie met A.(...) L.(...) en nadat u vernam dat H.(...) eveneens werd vrijgelaten nog maar liefst twee jaar in Bagdad, waarna u voor een werkopdracht naar Sulaymaniyah verhuisde waar u een jaar kon verblijven, waarna u opnieuw terugkeerde naar Bagdad, waar u vervolgens nog 18 dagen verbleef (Gehoorverslag CGVS, p. 4-5, 8-9, 16). Dergelijk gedrag is weinig verenigbaar met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege deze personen. Ter

verantwoording van uw laattijdig vertrek beriep u zich op financiële redenen en stelde u dat toen nog geen toegangs- of reiswegen zoals nu mogelijk waren (Gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen. Zij vooreerst opgemerkt dat destijds toch eveneens de mogelijkheid bestond om per vluchtverkeer uw land van herkomst te verlaten, dat u toch enige bron van inkomen had (Gehoorverslag CGVS, p. 13) en kan worden aangenomen dat een vlucht waarmee u het land kon verlaten op zich niet dermate kostelijk zou zijn. Bovendien blijkt niet dat u zich na deze bedreiging dan in het bijzonder schuilhield, in tegenstelling tot wat u beweerde (Gehoorverslag CGVS, p.10, 13). In werkelijkheid voerde u nog werken uit bij mensen thuis in uw buurt en werkte u af en toe in een gordijnenwinkel, naar eigen zeggen van 2011 tot 2013. Meer nog verplaatste u zich voor een job in een gordijnenwinkel in 2013 gedurende een maand dagelijks naar het stadsdistrict Mansour (Gehoorverslag CGVS, p. 13, 15). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u dat zelfs gedurende drie maanden deed (DVZ, verklaring, rubriek 12), hetgeen u tijdens uw gehoor op het Commissariaatgeneraal na confrontatie ontkende toen u stelde dat het niet langer dan een maand was (Gehoorverslag CGVS, p. 15). Daarnaast valt het op dat u als belangrijkste motivatie voor uw verhuis naar Sulaymaniyah op 10/07/2014 eerst enkel aanhaalt dat u de gelegenheid kreeg daar te werken, net als uw vrouw, en pas in tweede instantie, wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd of er nog andere redenen waren, als reden voor uw verhuis de dreiging in Bagdad vermeldt (Gehoorverslag CGVS, p. 4-5, 16). Ondanks het feit dat u ervan overtuigd was dat u gevaar liep in Bagdad, keerde u daarenboven enkele keren terug naar Bagdad vanuit Sulaymaniyah (Gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien keerde u voor u Irak verliet echter nog bijna een maand terug naar Bagdad, naar eigen zeggen om uw vrouw en dochter in veiligheid te brengen. Het feit dat u uw vrouw net naar Bagdad brengt en ook zelf hier nog bijna een maand lang vóór uw vertrek doorbrengt, haalt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u op deze plaats werkelijk voor uw leven vreesde ernstig onderuit. Dergelijk gedrag kan dan ook geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege bovenvermelde personen. Indien u werkelijk in dit verband vreesde voor uw leven, te meer aangezien u door een van deze personen op straat bedreigd werd, kan er immers van worden uitgegaan dat u zou hebben geprobeerd eerder uw woonplaats en het land te verlaten en u toch zeker niet dergelijk risicovol gedrag, zoals het zich verplaatsen naar uw werk en het herhaaldelijk terugkeren van Sulaymaniyah naar Bagdad, zou vertonen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent ernstig ondermijnd.

Het valt verder nog op dat u over bijzonder weinig concrete informatie beschikt over A.(...) L.(...) en H.(...), de personen vanwege wie u vervolging vreesde. Zo wist u niet in welke gevangenis zij na hun arrestatie door de Amerikanen, waar u bij betrokken zou zijn geweest, werden opgesloten en wanneer zij uiteindelijk veroordeeld werden (Gehoorverslag CGVS, p. 10). U beweerde verder dat ze tot het Al-Mehdi leger behoren en ook bij de overheid werken - u stelde dat zij u daardoor makkelijk zouden kunnen traceren - maar u wist niet eens welke precieze functie zij dan uitoefenen (Gehoorverslag CGVS, p. 14-15). U zou zich hierover ook niet hebben geïnformeerd, daar u hierdoor naar eigen zeggen geen problemen wilde krijgen en u niet wist tot wie u zich hiervoor zou moeten hebben gericht (Gehoorverslag CGVS, p. 14). Nochtans belandden uw belagers destijds door uw toedoen, in het kader van uw functie bij Al Sahwa, in de gevangenis, zouden zij afkomstig zijn uit dezelfde wijk waar u nog tot mei 2011 hebt gewoond, en wist uw voormalige buurman uit diezelfde wijk u nog te verwittigen dat één van hen zou vrijkomen (Gehoorverslag CGVS, p. 3-4, 10, 14), wat er op wijst dat er toch verschillende wegen voorhanden waren op basis waarvan u meer informatie over uw belagers zou kunnen hebben verkregen. Aangezien net deze personen, hun gevangenschap en huidige positie, deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas en uw vrees ten aanzien van uw herkomstland, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder onderuit gehaald.

Voorts is het bijzonder opmerkelijk dat de persoon die u bedreigde, A.(...) A.(...) L.(...), met de boodschap dat hij u niet met rust zou laten, u tot op het moment van uw vertrek geen enkele keer benaderde. Dit is des te vreemder aangezien u wel wist te vertellen dat deze persoon bij de overheid werkt en hierdoor probleemloos uw adres zou kunnen achterhalen (Gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Indien deze persoon het dan werkelijk op u gemunt had, en hij u zoals u beweert makkelijk kon traceren, lijkt het weinig aannemelijk dat u nog zo lang in Irak hebt gewoond, waarvan de belangrijkste periode in Bagdad, zonder dat deze persoon u verder nog benaderd zou hebben. Hierbij komt nog dat ook na uw vertrek uit Irak uw familie en uw vrouw, die op hetzelfde adres in Bagdad bleven wonen, op geen enkele manier benaderd zouden zijn geweest door uw belagers (Gehoorverslag, CGVS, p. 6). In dezelfde lijn is het al even vreemd dat, mocht uw broer in 2012 of 2013 daadwerkelijk een dreigbrief hebben ontvangen in verband met u - wat aangeeft dat het uw belager(s) menens was en hij/zij u echt wel te pakken wilde(n) krijgen-, hij dan tot op heden in Bagdad is blijven wonen en zijn werk als mechaniker verder is blijven uitoefenen, zonder verder nog benaderd te zijn geweest in dit verband. Hoewel u er gewag van

maakte dat uw broers wel problemen moeten hebben maakte u echter geen melding van enig concreet probleem dat zij dan verder zouden hebben gekend (Gehoorverslag CGVS, p. 5-6, 10). Ten slotte zij opgemerkt dat het merkwaardig is, gezien de ernst van de situatie, dat uw broer deze dreigbrief dan zonder meer zou hebben verscheurd (Gehoorverslag CVGS, p. 10). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast zij opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding maakte van de problemen die u na het verlaten van uw werk bij Al Sahwa zou hebben gekend. Meer nog, waar op de DVZ eerst geregistreerd werd dat u ná het verlaten van uw werk bij Al Sahwa werd bedreigd liet u dit – toen uw verklaringen u er in het Arabisch werden voorgelezen – corrigeren en stelde u daarentegen bedreigd te zijn geweest toen u nog bij Al Sahwa werkte en omwille hiervan uw werk verlaten had (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5), wat niet helemaal in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. U verklaarde weliswaar dat de talenkennis van de tolk die u tijdens uw interview op de DVZ bijstond gebrekkig was omdat hij vaak een woordenboek diende te raadplegen (Gehoorverslag CVGS, p. 2). Echter ligt deze ongerijmdheid nu precies in een correctie die u na het nalezen van uw verklaringen liet aanbrengen. Hoe dan ook blijft het merkwaardig dat u op de DVZ geen enkele melding maakte van de concrete bedreigingen die u (en uw broer) na het verlaten van uw werk bij Al Sahwa zou hebben ondervonden. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst.

Terloops zij er op gewezen dat wat betreft uw verklaringen rond de tweede gearresteerde persoon, H.(...), hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uw vrees louter gebaseerd is op de mededeling van een vriend die u inlichtte over de vrijlating van H.(...) uit de gevangenis in 2012 en op de verklaring van dezelfde vriend dat H.(...) voor u een gevaar betekent (Gehoorverslag CGVS, p. 14). Er is derhalve geen enkele concrete aanwijzing voorhanden dat deze persoon u viseert of in de toekomst zou viseren. Tot uw vertrek op 10/07/2014 uit Bagdad en bij uw terugkeer in Bagdad in juli 2015, zou H.(...) u geen enkele keer persoonlijk benaderd (Gehoorverslag CVGS, p. 15). De vrijlating van deze persoon aan wiens arrestatie u een indirecte bijdrage leverde, kan dan ook niet als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden aanzien.

Voorts zijn er geen redenen om u omwille van uw profiel als voormalig lid van Al Sahwa aan sich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u omwille van uw dienst bij Al Sahwa van juli 2007 tot mei 2011 een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat ex-leden van Al Sahwa in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter het lidmaatschap aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geviséerd.

Wat betreft een eventuele vrees voor vervolging omwille van het feit dat uw moeder onder het Baath regime als typiste op de studentenunie werkte en daardoor lid was van de Baath-partij, waardoor ze kort na de val van het regime als vermeende Saddam-aanhanger werd bedreigd, en waardoor jullie tijdelijk naar Syrië verhuisden (Gehoorverslag CGVS, p. 4, 8, 12), zij opgemerkt dat uit het geheel van uw verklaringen en gelet op bovenstaande argumenten, kan worden vastgesteld dat u in dit verband niet persoonlijk geviséerd werd, noch zijn er concrete aanwijzingen dat u in de toekomst in dit verband problemen zou kennen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande conclusie wijzigen. Een aantal documenten (identiteitskaart, rijbewijs, nationaliteitsbewijs, stempas, paspoort van uw vrouw, identiteitskaart van uw vrouw, huwelijksakte, geboorteakte van uw dochter) bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, die niet betwist wordt. Uw werkpas, het certificaat van de training en de foto van uzelf in legeruniform bevestigen uw verleden als Sahwa-medewerker, maar zeggen verder niets over de vervolging die u later zou hebben ondergaan als gevolg van deze activiteiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog

steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, §2, §4, en §5, 48/5, §2 en §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Hij benadrukt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, herkomst en nationaliteit en dat hij ter staving van zijn asielrelaas veel originele documenten voorlegt. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn nood aan 'doeltreffende' en 'niet-tijdelijke' bescherming op geen enkel moment heeft onderzocht en dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn profiel. Hij meent dan ook dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal zich baseert op de COI Focus van 6 oktober 2015, die aldus dateert van vijf maanden geleden. De situatie in Irak verandert evenwel voortdurend en er zijn veel objectieve bronnen die de cijfers en de argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit een aantal recente rapporten en persartikels. Verzoeker stelt dat hij aldus verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Op 26 april 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn bewering dat een explosief tot ontploffing werd gebracht op straat voor zijn huis in oktober 2010, waarbij zijn moeder ernstig verwond raakte, en dat dit een gerichte aanval betrof een loutere veronderstelling betreft waarbij elke concrete aanwijzing voor het feit dat zijn moeder verwond zou zijn geraakt in een gerichte aanslag ontbreekt, hij enkel vermoedens uit wie verantwoordelijk was voor deze ontploffing, hij

geen begin van bewijs neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat destijds een dergelijke aanslag op zijn woonst heeft plaatsgevonden die gericht was tegen hem of tegen zijn moeder, hij in het bijzonder geen enkel bewijs neerlegt dat uitsluitend biedt over de precieze omstandigheden waarin zijn moeder haar verwondingen had opgelopen en hij ook van de klacht, die hij enkele dagen na het incident zou hebben ingediend en die mogelijk een aanwijzing zou kunnen vormen van zijn bewering dat een dergelijke gerichte aanslag tegen zijn woonst had plaatsgevonden, geen enkel begin van bewijs neerlegt, niettemin hij hierover zou hebben beschikt, (ii) ook het feit dat hij alsook zijn moeder na dit incident nog tot 20 mei 2011 in dezelfde woning bleven wonen en hij tot diezelfde datum verder dienst deed bij Al Sahwa afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaring dat een dergelijke gerichte aanslag zou hebben plaatsgevonden daar het, indien daadwerkelijk een dergelijke ernstige aanslag tegen hem – omwille van zijn werk bij Al Sahwa – of tegen zijn moeder – omwille van haar Baath verleden – zou zijn gepleegd, logischer lijkt dat zij al eerder een verhuis zouden hebben overwogen of dat hij minstens zijn werk bij Al Sahwa al vroeger zou hebben verlaten, (iii) zijn uiteindelijke vertrek uit Irak pas op 26 juli 2015, ongeveer drie jaar na de initiële bedreiging door A.L. en de vrijlating van H. en ongeveer twee of drie jaar nadat zijn broer in dit verband een dreigbrief ontving, plaatsvond, hij na de confrontatie met A.L. en nadat hij vernam dat H. eveneens werd vrijgelaten nog maar liefst twee jaar in Bagdad verbleef, waarna hij voor een werkopdracht naar Sulaymaniyah verhuisde waar hij een jaar kon verblijven, waarna hij opnieuw terugkeerde naar Bagdad waar hij vervolgens nog 18 dagen verbleef, gedrag welk weinig verenigbaar is met zijn beweerde vrees voor vervolging vanwege deze personen, temeer uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij zich na deze bedreiging in het bijzonder schuilhield, hij als belangrijkste motivatie voor zijn verhuis naar Sulaymaniyah op 10 juli 2014 bovendien eerst enkel aanhaalt dat hij de gelegenheid kreeg om daar te werken, net zoals zijn vrouw, en pas in tweede instantie, wanneer hem uitdrukkelijk gevraagd werd of er nog andere redenen waren, als reden voor zijn verhuis de dreiging in Bagdad vermeldt, hij daarenboven, ondanks het feit dat hij ervan overtuigd was dat hij gevaar liep in Bagdad, enkele keren terugkeerde naar Bagdad vanuit Sulaymaniyah en hij bovendien voor hij Irak verliet nog bijna een maand terugkeerde naar Bagdad, naar eigen zeggen om zijn vrouw en dochter in veiligheid te brengen, hetgeen andermaal de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij op deze plaats werkelijk voor zijn leven vreesde ernstig onderuit haalt, (iv) hij over bijzonder weinig concrete informatie beschikt over A.L. en H., de personen vanwege wie hij vervolging vreesde terwijl er toch verschillende wegen voorhanden waren op basis waarvan hij meer informatie over zijn belagers zou kunnen hebben verkregen, (v) het opmerkelijk is dat de persoon die hem bedreigde, A.A.L., met de boodschap dat hij hem niet met rust zou laten, hem tot op het moment van zijn vertrek geen enkele keer benaderde en dat ook na zijn vertrek uit Irak zijn familie en zijn vrouw, die op hetzelfde adres in Bagdad bleven wonen, op geen enkele manier benaderd zouden zijn geweest door zijn belagers, het in dezelfde lijn al even vreemd is dat zijn broer, mocht hij in 2012 of 2013 daadwerkelijk een dreigbrief hebben ontvangen, tot op heden in Bagdad is blijven wonen en zijn werk als mechaniker verder is blijven uitoefenen zonder verder nog benaderd te zijn geweest in dit verband en het gezien de ernst van de situatie merkwaardig is dat zijn broer deze dreigbrief zonder meer zou hebben verscheurd, (vi) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van de problemen die hij na het verlaten van zijn werk bij Al Sahwa zou hebben gekend, (vii) zijn vrees voor H. louter gebaseerd is op de mededeling van een vriend die hem inlichtte over de vrijlating van H. uit de gevangenis in 2012 en op de verklaring van dezelfde vriend dat H. voor hem een gevaar betekent doch er geen enkele concrete aanwijzing voorhanden is dat deze persoon hem viseert of in de toekomst zou viseren, (viii) er geen redenen zijn om hem omwille van zijn profiel als voormalig lid van Al Sahwa aan sich de vluchtelingenstatus toe te kennen daar er geen concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat hij persoonlijk wordt of zal worden geviséerd, (ix) hij niet aantoonde dat hij persoonlijk geviséerd werd omwille van het feit dat zijn moeder onder het Baath regime als typiste op de studentenunie werkte en daardoor lid was van de Baath-partij en er evenmin concrete aanwijzingen zijn dat hij in de toekomst in dit verband problemen zou kennen, (x) de overige door hem neergelegde documenten niet aan bovenstaande conclusie kunnen wijzingen daar ze louter informatie bevatten over de identiteit van hem en zijn gezin, informatie welke niet wordt betwist, en zijn verleden als Sahwa-medewerker bevestigen maar verder niets zeggen over de vervolging die hij later zou hebben ondergaan als gevolg van deze activiteiten en (xi) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 februari 2016 (CG nr. 1519665), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn lang van herkomst heeft verlaten omdat hij in zijn woonplaats Bagdad vervolging vreesde vanwege de personen die door zijn toedoen tijdens zijn dienst bij Al Sahwa gearresteerd werden door de Amerikanen en in de gevangenis belandden, noch dat hij mogelijk zou kunnen worden gevisieerd omwille van zijn moeders voormalig lidmaatschap bij de Baath-partij.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog opwerpt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn profiel, gaat hij voorbij aan de overwegingen in de bestreden beslissing waar dienaangaande terecht wordt opgemerkt als volgt: *“Voorts zijn er geen redenen om u omwille van uw profiel als voormalig lid van Al Sahwa an sich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u omwille van uw dienst bij Al Sahwa van juli 2007 tot mei 2011 een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat ex-leden van Al Sahwa in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter het lidmaatschap aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd gevisieerd.*

Wat betreft een eventuele vrees voor vervolging omwille van het feit dat uw moeder onder het Baath regime als typiste op de studentenunie werkte en daardoor lid was van de Baath-partij, waardoor ze kort

na de val van het regime als vermeende Saddam-aanhanger werd bedreigd, en waardoor jullie tijdelijk naar Syrië verhuisden (Gehoorverslag CGVS, p. 4, 8, 12), zij opgemerkt dat uit het geheel van uw verklaringen en gelet op bovenstaande argumenten, kan worden vastgesteld dat u in dit verband niet persoonlijk geviséerd werd, noch zijn er concrete aanwijzingen dat u in de toekomst in dit verband problemen zou kennen.”

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad benadrukt te dezen nog dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerm minst het geval is gebleken. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te

worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De conclusie van de commissaris-generaal is niet gewijzigd in de aanvullende nota van 26 april 2016 waarbij de nieuwe COI dd. 31 maart 2016 over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad ter kennis werd gebracht.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en de aanvullende nota blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit recente persartikels en rapporten en de argumentatie dat er veel objectieve bronnen zijn die de cijfers en de argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, dat hij aldus verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift kan voorgaande appreciatie dan ook niet ombuigen.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (*Article 15(c)*)) *Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

2.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS